

Efterslægten at drage Omsorg for, at letsindige Ejere ikke til uafhjælpelig Skade for Gaardene ødelægger og misbruger deres Ejendoms Skove, saaledes er det ogsaa Vor Vilje, at enhver Ejer fremdeles skal beholde den økonomiske Brug af sin Skov i det Omfang, i hvilket han ved de udstedte Forordninger er beføjet dertil.

§ 137.

Plyndring af Skove i Privateje samt andre deri forefaldende Uordner og Forbrydelser hører ikke under Skovtinget og afgøres altsaa heller ikke dersteds. For at det imidlertid ikke skal falde den bestjaalne eller paa anden Maade skadelidende Ejer vanskeligt at hjælpes til sin Ret, skal Myndighederne, naar han henvender sig til dem med sine Besværinger, undersøge Sagen summarisk og holde den, der er fundet skyldig — uden Hensyn til hans Værneting, da han, eventuelt efter foregaaende Rekvisition til hans Øvrighed, maa møde in foro delicti —, til at erstatte den skete Skade og diktere en til hans Forseelse svarende Penge- eller Legemsstraf.

§ 138.

Med Hensyn til de i Privateje værende Tørvemoser indtræder de samme Regler, som er fastsat for Privateje-Skovene.

Besidderen af en Mose i Privateje kan altsaa ikke alene grave Tørv til sit eget Behov, men ogsaa til Afsetning. Kun hvis han overskrider en økonomisk Brug, vil der være at skride ind imod ham, saaledes som foreskrevet i §§ 130 og 131 med Hensyn til Skove i Privateje. (Se Jægern. Instr. § 60).

P a t e n t ,

hvorved nogle Paragraffer i den den 2. Juli 1784 udstedte almindelige nye Forst- og Jagtforordning dels ændres, dels udlægges nærmere.

Frederiksberg, den 15. Juni 1785.

København, trykt hos Direktør P. M. Høpffner, hans kgl. Majestæts og Universitets Bogtrykker.

For det sjette. Da Erfaringen har vist, at vor, paa Bevaringen af Privatejeskovene for Efterslægten, rettede, landsfaderlige Hensigt ikke opnaas, hvis man ikke ogsaa sørger for — i Overensstemmelse med det, som en økonomisk Brug i og for sig selv kræver —, at Privatskovene befries for Græsning og erholder ung Trævækst i Stedet for udgaaede og fældede Træer, maa det, vore Embedsmænd i §§ 130 og 136 paalagte Tilsyn med en økonomisk Brug af Bondeskovene ikke blot rettes imod Fældningen af de nu deri værende Træer, men ogsaa udstrækkes til disse Skoves Kultur. Som Følge deraf befaler vi hermed, at ogsaa Privatejeskovene, overalt hvor det er gør ligt, skal indgærdes og befries for Græsning. Til den Ende skal det i hvert Amt — gennem en Undersøgelse, der vil være at foretage af Amts- og Forstbetjentene — opgøres, hvilke Privatejeskove der findes, hvorhos enhver Skovstrækning, der egner sig til Indhegning, og som kan undværes til Græsning, vil være særligt at opføre i den Fortegnelse, der desangaaende vil være at affatte. Ligesom det nu er Vor, mod Vore kære Undersaatters eget Bedste rettede Vilje, at denne (Skovstrækning), efter at fornævnte Undersøgelse har fundet Sted og Godkendelse er sket gennem Vort Rentekammer, eller — hvis der mulig ved en Gaard skulde findes overflødig Skov, — da i det mindste saa meget, som altid er tilstrækkeligt til Gaardens Behov, skal indhegnes behørigt, forskaanes for al Græsning og kun benyttes til Trækultur, saaledes skal paa den anden Side de Skovstrækninger, som hverken helt eller delvis er egnede til Indhegning, og som af Hensyn til Undersaatternes Fornødenheder ikke helt kan frigøres for Græsning, fremdeles forblive uindhegnede, dog skal ogsaa disse Skovstrækninger eller Strøelsesskove, hvis de ikke er til aabenbar Skade for Pløjelandet og af den Grund hist og her maa afrømmes, bevares og bruges økonomisk i Overensstemmelse med Forst- og Jagtforordningens Forskrifter.

Ved Forslag til Lov om Skove §§ 6 og 9 paalægges det Ejeren af fredskovspligtig Grund at bevare en nærmere angiven Bevoksning, hvorhos Forslagets § 8 paalægger Ejeren at frembringe ny Skov, hvis det fredskovspligtige Areal ikke allerede